

Arrest

nr. 175 091 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Ahmadkhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent Pashtun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Uw vader werkte bij de politie in het district Khogyani. Hij bewaakte het checkpoint aan het districtshuis in het districtscentrum. Drie maanden voor de tweede dag van eid 2015, werd uw vader voor het eerst bedreigd door de taliban. U kreeg thuis bezoek van Mullah W., die een bericht van de taliban aan u overbracht. Hij vertelde u dat uw vader zijn job moest stoppen uit vrije wil want dat de taliban hem anders zouden komen vermoorden. Twee dagen hierna kwam ook de malik van het dorp naar uw huis

met dezelfde boodschap. Toen uw vader twintig dagen later thuis kwam van zijn werk, vertelde u hem over deze bezoeken. Uw vader nam deze bedreigingen echter niet serieus. Op de tweede dag van eid, toen uw vader thuis was op vakantie, werd uw vader doodgeschoten voor uw huis. U was op dat moment op bezoek bij uw zus en schoonbroer in Jalalabad.

Na de begrafenis ging u met uw jongere broers bij uw schoonbroer wonen in Jalalabad. Twee dagen na de moord vond uw moeder een dreigbrief van de taliban aan uw adres aan de deur van jullie huis in Ahmadkhel. In de brief werd vermeld dat uw vader gedood was en u zich bij de taliban moest melden in het dorp Perakhel. Uw moeder trok drie dagen later ook bij uw schoonbroer in. Vijftien dagen na de moord op uw vader reisde u naar Kabul en Nimroz om vervolgens het land te verlaten.

U verliet Afghanistan eind juni 2015. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk. U kwam België binnen op 30 september 2015 en vroeg de volgende dag, op 1 oktober 2015, uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, de werkkaart van uw vader, de bankkaart van uw vader, een aan u gerichte dreigbrief van de taliban en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Immers, uw verklaringen over de problemen van uw vader met de taliban, waar uw persoonlijke bedreiging aan gelinkt is, kunnen niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts een beperkte kennis heeft over het werk van uw vader. U vertelt dat uw vader 'soldaat' was bij de nationale politie, maar slaagt er niet in de precieze rang van uw vader te noemen (CGVS, p. 8 en 12). Opmerkelijk is dat u zeer weinig informatie heeft over de taken van uw vader. U kan slechts zeggen dat hij één van de checkpointtorens aan het districtshuis bewaakte (CGVS, p. 8 en 11). Opmerkelijk daarbij is dat u zelfs niet kan aangeven met hoeveel politieagenten ze aan dit checkpoint stonden (CGVS, p. 11). Gevraagd naar wat de concrete taken waren van uw vader bij de politie, antwoordt u slechts dat uw vader thuis niet sprak over zijn job (CGVS, p. 11). Opvallend is ook dat u beweert dat uw vader geen opleiding genoten heeft toen hij de rangen van de politie verhoogde (CGVS, p. 13). Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele collega van uw vader bij naam kan noemen (CGVS, p. 13). Tenslotte legt u enkel erg bedenkelijke documenten voor om het werk van uw vader te bewijzen. Immers, de drie documenten die u voorlegt betreffen allen kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Ook maken de kopieën van de werkbadge, de bankkaart en de taskara van uw vader een geknutselde indruk en volstaan deze drie documenten geenszins om uw gebrekkige verklaringen over de job van uw vader kracht bij te zetten. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast blijken uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen een aantal interne tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnen. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die uw vader gekregen heeft. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw vader (dreig)brieven kreeg (CGVS, p. 12). Nadien stelt u deze verklaringen echter bij en stelt u dat uw vader nooit (dreig)brieven gekregen heeft (CGVS, p. 15 en 16).

Voorts legt u erg onsamenhangende verklaringen af over het gedrag van uw vader als reactie op de bedreigingen van de taliban. Immers, u verklaart dat uw vader de bedreigingen die via de mullah en de malik werden overgebracht niet serieus nam (CGVS, p. 12 en 17). Vervolgens stelt u dat u dat de bedreigingen later heel serieus werden en dat uw vader niet meer buiten ging (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt nergens uit uw verklaringen dat er tussen de bezoeken van de mullah en de malik en de dood van uw vader nog andere bedreigingen hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 14 en 15). Gewezen op het feit dat het opmerkelijk is dat uw vader de bedreigingen van de malik en de mullah niet serieus nam, maar plots toch zijn huis niet meer durfde te verlaten, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw vader niet naar buiten ging omdat hij enkel naar huis kwam om zijn vrouw en zijn kinderen te zien, niet om de dorpelingen te zien (CGVS, p. 16). Deze verklaring kan echter niet overtuigen, mits u eerder in het interview wel degelijk aangegeven heeft dat uw vader niet buiten kwam uit schrik voor de taliban (CGVS, p. 12). Toen u de kans gegeven werd uit te leggen wat u precies bedoelde toen u zei dat uw vader de bedreigingen aanvankelijk niet serieus nam maar dat ze later erger werden en uw vader het huis niet meer buiten durfde, antwoordt u naast de kwestie en herhaalt u slechts dat uw vader naar huis kwam om zijn familie te zien (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen doen sterke twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met de taliban.

Bovendien is het merkwaardig dat u de boodschap die u kreeg van mullah W., namelijk dat uw vader moest stoppen met zijn job bij de politie omdat de taliban hem anders zouden vermoorden, pas meldt aan uw vader wanneer die twintig dagen later thuis komt (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat

het merkwaardig is dat u uw vader niet eerder inlichtte over de doodsb bedreiging van de taliban aan zijn adres, antwoordt u dat dat u dacht dat de mullah loog. U verklaart tevens dat als het bericht van de taliban zou komen, zij het zelf zouden komen zeggen in plaats van iemand anders te sturen (CGVS, p. 14). Echter, twee dagen na het bezoek van de mullah kreeg u ook bezoek van de malik van het dorp, die dezelfde boodschap kwam brengen als de mullah (CGVS, p. 15). U verklaart opnieuw dat u dacht dat mullah W. en de malik van uw dorp logen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat het op zijn minst opmerkelijk is dat twee mannen u komen vertellen dat het leven van uw vader in gevaar is en dat u dit niet serieus neemt, antwoordt u dat u dacht dat ze een grap maakten en niet serieus waren (CGVS, p. 15). Nochtans, de malik van het dorp, als oudere van het dorp, is een zeer belangrijke persoon in de Afghaanse dorpen. Het is onwaarschijnlijk dat als de malik van uw dorp u een dergelijke boodschap brengt, u daar simpelweg geen geloof of belang aan hecht. Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw vader het niet accepteerde en zijn job niet wou verlaten (CGVS, p. 15). Dit is echter geenszins een aannemelijke verklaring voor het feit dat u uw vader pas bij thuiskomst, twintig dagen na de bezoeken van de mullah en de malik, inlichtte over de doodsb bedreiging van de taliban. Uw verklaringen over de boodschappen van mullah W. en de malik van uw dorp plaatsen de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling.

Aangezien u het werk van uw vader bij de politie en zijn daaruitvolgende problemen met de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt, hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u als gevolg daarvan eveneens problemen hebt ondervonden met de taliban.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat deze bevindingen te wijzigen. Uw taskara is een bewijs van uw identiteit, die verder niet in vraag gesteld wordt. De enveloppe is slechts een verzendingsbewijs van post uit Nangarhar aan uw adres. De kopie van de taskara van uw vader, de dreigbrief van de taliban, alsook de politiekkaart en bankkaart van uw vader, kunnen de sterke twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet wegnemen. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover

bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern

vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo verklaarde u goede contacten te hebben met uw zus en uw schoonbroer die in het centrum van Jalalabad stad wonen, nabij het Chawk e Talachi (CGVS, p. 8). U ging ze af en toe bezoeken. Na de moord op uw vader trokken u en uw jongere broers in bij uw zus en uw schoonbroer. Ook uw moeder verhuisde vijf dagen na de moord op uw vader naar Jalalabad om er bij uw zus te gaan wonen (CGVS, p. 8). U heeft vijftien dagen bij uw zus en uw schoonbroer in Jalalabad doorgebracht voor uw vertrek uit de regio. Uw moeder en uw twee jongere broers wonen op dit moment nog steeds in bij uw zus en uw schoonbroer (CGVS, p. 8). Uw schoonbroer, F., werkt als luitenant in het leger. Hij verdient goed en zijn leven is goed (CGVS, p. 9).

Gevraagd of u bij uw zus en uw schoonbroer in Jalalabad kan wonen, antwoordt u dat u hier aanvankelijk ook aan dacht maar dat het na de brief niet langer mogelijk was (CGVS, p. 9). Vervolgens verklaart u dat dit niet kan omdat het niet het eigen huis van uw familie is. U gaat verder en zegt dat uw moeder en uw jongere broers nog een tijdje in Jalalabad zullen blijven alvorens terug te keren naar Ahmadkhel (CGVS, p. 9). Gevraagd om uit te leggen waarom u niet in Jalalabad kan wonen, antwoordt u dat het niet veilig is. Aanvankelijk verwijst u daarbij louter naar de algemene veiligheidssituatie. Tenslotte vermeldt u ook dat de taliban u overal zullen vinden (CGVS, p. 9). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Op het einde van het interview, wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u zich niet in Afghanistan kan vestigen, antwoordt u bovendien dat dit niet kan maar verwijst u enkel naar de algemene veiligheidssituatie. U haalt aan dat Kabul niet veilig is, laat staan de andere provincies (CGVS, p. 18). U verwijst echter niet naar uw problemen met de taliban.

Bovendien bent u een alleenstaande jonge man en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u in de stad Jalalabad, met hulp van uw zus en schoonbroer, een duurzaam leven kan opbouwen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat verzoekende partij er niet in slaagde het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft hij aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet;

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij slechts een beperkte kennis heeft over het werk van zijn vader;

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat uit een vergelijking van de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij een aantal interne tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig ondermijnen:

Ten eerste zou verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over de bedreigingen die zijn vader gekregen heeft.

Ten tweede zou verzoekende partij erg onsamenhangende verklaringen afgelegd hebben over het gedrag van zijn vader als reactie op de bedreigingen van de taliban.

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat verzoekende partij geenszins een aannemelijke verklaring deed voor het feit dat hij zijn vader pas bij thuiskomst, twintig dagen na de bezoeken van de mullah en de Malik, inlichtte over de doodsb bedreiging van de taliban;

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besloot dat aangezien verzoekende partij het werk van zijn vader bij de politie en zijn daaruit volgende problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg daarvan eveneens problemen heeft ondervonden met de taliban;

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht beschikt;

Dat aldus de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95);

Dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund;

Dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust;

Dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij aantonen moet dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is: Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205);

Doordat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84);

Dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten: In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124);

Dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204);

Doordat de afgelegde verklaringen geenszins in strijd zijn met algemeen bekende feiten;

Doordat het asielrelaas van verzoekende partij geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden bevat;

Doordat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief onderzoek omdat de aangebrachte feiten ten onrechte niet aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek om uit te maken of verzoekende partij al dan niet een gegronde vrees koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie;

Doordat de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg niet deugdelijk is;

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze;

Doordat het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Doordat de bestreden beslissing niet steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven;

Doordat het duidelijk is dat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die zij door grondig onderzoek had kunnen verzamelen zodat mag besloten worden dat de bestreden beslissing niet juist gemotiveerd werd ofwel de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd;

Terwijl de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van een onvolledig gebleven administratief dossier niet kon oordelen of er sprake is van vervolging omwille van één van de redenen opgesomd in de Conventie van Genève;

Terwijl verzoekende partij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten worden erkend, minstens komt hij in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing de schending van artikel 1 van de conventie van Genève van 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, de schending van de artikelen 48/3, 48/5 van de Vreemdelingenwet en de schending van de materiële Motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) in zich draagt;

Dat dan ook gevraagd wordt de beslissing van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en in hoofdorde het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen;"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn vader, als politieagent, werd vermoord door de taliban en dat hij vervolgens zelf werd bedreigd om zich bij de taliban te voegen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij een gebrekkige kennis heeft van het werk van zijn vader en de door hem ter staving van dit werk neergelegde documenten slechts kopieën betreffen die een gekunstelde indruk maken, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of zijn vader dreigbrieven zou hebben gekregen, alsook over de manier waarop zijn vader op de bedreigingen van de taliban zou hebben gereageerd, (iii) het niet aannemelijk is dat hij 20 dagen zou wachten alvorens de bedreigingen aan zijn vader vanwege de mullah en de malik aan zijn vader te melden, (iv) aangezien hij het werk van zijn vader en de hieruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk heeft gemaakt,

evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij hierdoor zelf problemen heeft gekend, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt deze pertinente motieven ook meer enigszins *in concreto* te weerleggen. Hij komt niet verder dan de blote bewering dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten, hetgeen niet kan worden aanvaard als een poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Waar hij stelt dat zijn asielrelaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden bevat, dient vastgesteld dat verzoeker hierbij uit het oog verliest dat er in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op zijn gebrekkige kennis van het werk van zijn vader, op de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en op enkele onaannemelijkheden die de kern van asielrelaas betreffen. Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief dossier omdat de aangebrachte feiten geen aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek. De Raad stelt vast dat er, na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, wel degelijk een volwaardig gehoor heeft plaatsgevonden op het CGVS. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit gehoor onvolledig zou zijn, op een incorrecte wijze zou zijn verlopen of onvolkomenheden zou bevatten. Verzoeker laat voorts na *in concreto* uiteen te zetten waar of waarom het administratief dossier volgens hem onvolledig zou zijn of welke concrete elementen zouden ontbreken om zijn asielaanvraag op een correcte wijze te kunnen beoordelen. Het opwerpen van dergelijke blote beweringen, is geenszins een dienstig verweer. Hetzelfde geldt voor waar hij stelt dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Niets weerhield verzoeker ervan, in het kader van de volheid van rechtsmacht van onderhavig beroep, om in zijn verzoekschrift de elementen op te nemen die volgens hem noodzakelijk zijn ter beoordeling van zijn asielaanvraag, *quod non in casu*.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich

houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo verklaarde u goede contacten te hebben met uw zus en uw schoonbroer die in het centrum van Jalalabad stad wonen, nabij het Chawk e Talachi (CGVS, p. 8). U ging ze af en toe bezoeken. Na de moord op uw vader trokken u en uw jongere broers in bij uw zus en uw schoonbroer. Ook uw moeder verhuisde vijf dagen na de moord op uw vader naar Jalalabad om er bij uw zus te gaan wonen (CGVS, p. 8). U heeft vijftien dagen bij uw zus en uw schoonbroer in Jalalabad doorgebracht voor uw vertrek uit de regio. Uw moeder en uw twee jongere broers wonen op dit moment nog steeds in bij uw zus en uw schoonbroer (CGVS, p. 8). Uw schoonbroer, F., werkt als luitenant in het leger. Hij verdient goed en zijn leven is goed (CGVS, p. 9).

Gevraagd of u bij uw zus en uw schoonbroer in Jalalabad kan wonen, antwoordt u dat u hier aanvankelijk ook aan dacht maar dat het na de brief niet langer mogelijk was (CGVS, p. 9). Vervolgens verklaart u dat dit niet kan omdat het niet het eigen huis van uw familie is. U gaat verder en zegt dat uw moeder en uw jongere broers nog een tijdje in Jalalabad zullen blijven alvorens terug te keren naar Ahmadkhel (CGVS, p. 9). Gevraagd om uit te leggen waarom u niet in Jalalabad kan wonen, antwoordt u dat het niet veilig is. Aanvankelijk verwijst u daarbij louter naar de algemene veiligheidssituatie. Tenslotte vermeldt u ook dat de taliban u overal zullen vinden (CGVS, p. 9). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Op het einde van het interview, wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u zich niet in Afghanistan kan vestigen, antwoordt u bovendien dat dit niet kan maar verwijst u enkel naar de algemene veiligheidssituatie. U haalt aan dat Kabul niet veilig is, laat staan de andere provincies (CGVS, p. 18). U verwijst echter niet naar uw problemen met de taliban.

Bovendien bent u een alleenstaande jonge man en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u in de stad Jalalabad, met hulp van uw zus en schoonbroer, een duurzaam leven kan opbouwen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente motieven, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER